

החברותא

בסיד ערשטיק פרי' נח אן חשוון תשס"ט

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליין מס 341

פפפפפפ פפפפפ

אלה תולדות נח. נח איש צדיק תמים היה בדורותיו (ו', ט) דורותיו בבחינת דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת שהארציות עומדת לעולם העליון שעולה מבחינה לבחינה. והו נח איש צדיק תמים וכו' פי' בכל בחינותיו שהיה בו בכל פעם היה צדיק תמים בהם מפני שאת האלקים התהלך נח ר"ל שכל מעשיו לא היו רק לשמו הגדול יתברך.

כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה (ו', א) ר"ל על פי דמבואר בזה"ק גבי משה שאמר מחני נא מספרך (שמות לב לב) אותיות 'מחני' 'מי-נח' שתיקן נשמת נח - וידוע דמשה נקרא צדיק שמצדיק הכל לפני ה' ללמד זכות על הכל וכו'. והו כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה.

ויאמר ה' לנח בא אתה וכל ביתך אל התיבה (ו', א) כשאתה אומר תיבה לפני השי"ת אזי תכנים עצמך עם כל רמ"ח איברך ל-התיבה.

ויבא נח וגו' אל התיבה מפני מי המבול (ו', י) ברש"י אף נח מקמני אמנה היה, ח"ו לומר כזה על מי שהעיד השי"ת שהוא צדיק תמים. אלא שענין אמנה המשכה שממשיך הדבר ע"י אמנה שיהיה כן. והו סגולת אמנה בכל דבר, וגו מחמת שהיה חפץ לזכות דורו ולעצור בעד הרעה היה מקפין אצלו האמונה שכל יימשך על ידו המבול עד שדחיקוהו המים.

בשנת שש מאות שנה לחיי נח (י', יא) איתא בזה"ק בשנת ת"ר נפתחין שערי החכמה, ופתיחת מעיינות החכמה להיות נזרח האור גם בתוך המשך - פירושו הגם כשנמצאים בתוך פגם היסוד אינו יכול להכנס לתוך השערים. בכל זאת מתנוצץ אור אל מקום החושך כדי שיוכל לשוב.

והמים היו הלך וחסור עד החדש העשירי. בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים (ח', ה) רמז לדבקות האדם הנמשל למים שבלתי אפשרי להיות בתמידות רק לפעמים הוא הולך בהדבקות ולפעמים הוא חסר ואפילו שמגיע לחדש העשירי שזה הקדושה העליונה כמ"ש עשירי יהיה קודש אעפ"כ לא נראו בו אלא ראשי ההרים דהיינו שלא בא אלא למקצת הקדושה, כי עבודת הבורא ב"ה הוא דבר שאין לו סוף.

עבד עבדים יהיה לאחיו (ט', כ"ה) ... כנען הוא שורש הרע והכניעו את הרע הזה בעל כרחו לקדושה. ובאמת כל הברואים עושים רצונו של הקב"ה חוץ מהאדם אשר הנו בעל בחירה, והו באמת בושה כי צריכים לשמש ק"ו ומה אלה שנעשו לא לשכר ולא להפסד ישראל על אחת כמה וכמה. אמנם לאחר שהרע נשתעבד אינו יכול למנוע קדושה כאשר מתגברים עליו א"כ למה אפוא לא יהיה האדם בעל שכל להסתכל אל האמת?

ויעל עולות במזבח (ח', כ) איתא בזה"ק בני נח עולות קרבו שלמים לא קרבו. והמעם משום דעולה כולה כליל ויש כח זה גם ביד בן נח אבל לא שלמים דבעי הפשט וניתוח היינו שיפשוט עצמו מזה העולם אפילו במסירות נפש וגם שלמים עושה שלום בינם לבין אביהם שבשמים ולהיות נכרל מהחומר להיות נדבק בהקב"ה כל זה רק בישראל אשר בו לו השי"ת ישראל לסגולתו.

הן עם אחד ושפה אחת וגו' (י"א, ו) ... לשון הפסוק משמע דקאי על ישראל שנקרא עם אחד ושפה אחת. לשון הקודש שמויחד לו. ומבטיח ה' כי אם יתחברו יחד לא יבצר מהם כמ"ש כל כנסיה שהיא לשם שמים סופה להתקיים (אבות פ"ד) הק"ו בא ללמד שנדע שהכל היה עבור ישראל ללמוד הק"ו.

וירד ה' לראות את העיר (י"א, ה) אנשי דור הפלגה רצו בחשכות ובסליק ההשגחה ועל ידי שירד ה' לראות את העיר נתבטלו. ולכך לא נאמר וירד לראות את בני האדם.

לך מארצך (י"ב, א) ובמדרש שמעי בת ושכחי עמך. הפסוק מלמד אותנו שצריכים לראשונה סור מרע ולשכוח את הטבע או זוכים לראות את האמת.

(שפת אמת)

שיחת הראש זיע"א ליל תשעה באב תשל"א ה'תש"א ע"א.

לבוא ע"י הסח הדעת. מהי הסיבה שעדיין האור הזה לא זורח? האם אפשר לחשוב שזה שברא את העולם לא מעונין בו? הוא כזה אכזר? קשה להעלות על הדעת דבר כזה. הוא הרי אבא שלנו, אנחנו בנים שלו והוא האבא שלנו. והרי אפילו אבא ואמא בשר ודם משתדלים שיהיה לילדים שלהם את הטוב ביותר ומקריבים עבור זה הרבה, וזוהי רק דוגמא איך אבא שבשמים עבורנו, ואם כן למה הוא לא גואל אותנו? ולמה יש כאלו צרות קשות ומרות בכל בית? יש בתים שהמצב שם ממש כמו הגלות שהיהודים גורשו בתשעה באב. למה נראה שהאבא לא מביט עלינו? למה הוא לא נכנס אל הבתים לראות את הכאב העמוק שיש שם ולא מתעורר לפדות אותנו? מוכרח להיות שיש סיבה לדבר. ומהי הסיבה? בכדי להבין את פשר הגלות עלינו לרדת לשורש תכלית בריאת העולם ותפקידם של בני האדם בו.

כל אחד ואחד יש לו את הכאב העמוק שלו, שנובע מהשורש נשמה שלו שעבורה הוא ירד לעולם, בכדי לתקן את החושך שעל ידו נתהווה הגורם של חורבן בית ראשון ובית שני וכל החורבנות שנמשכים עד היום, ולהגיע לשלימות הנשמה שלו. זה מה שיביא את הגאולה. כי על ידי כל נשמה ונשמה אנו נגאל. לא נוכל להגאל עד שכל השרשים יהיו שורש אחד. וכמו בחינת אדם הראשון שהשורש שלו היה כלול מכל כלל ישראל, כך אצל כל אחד ואחד נכללו השרשים שלו שצריך להיות שלימות אדם הראשון. בשביל העבודה הזו צריך האדם להפקיר את עצמו, ולעבור יסורים וכאבים, שבאמצעותם הוא יכול להשיג את השלימות של כל השרשים. וצריך לעבור את היסורים הללו מתוך שמחה, מכיון שאצל

לפני כאלפים שנה בלילה הזה, כשבני ישראל הלכו לגלות, הכלל והפרט, נכנסנו לחשכות נוראה כל כך שהחושך הגדול הזה נמשך עד הרגע הזה, ובנתיים עוברת שנה ועוד שנה. שנים רבות, שמתאספות לאלפי שנים. ובכל דור בוכים על הסבל הגדול שסבלו אבותינו באותו לילה שגורשו לבבל. לא שייך בכלל לשער ולתאר את היסורים שעברו עליהם, את ההורים שנקרעו מילדיהם שמתו ברעב והלכו לגלות. והגלות הארוכה הזאת נמשכת עד היום, ועדיין לא הגענו לישועה האמיתית.

מהי הסיבה שעדיין לא נגאלנו? הרי בכל הדורות היו צדיקים גדולים שהגיעו לשלימות, ולמרות זאת נשארנו בגלות וזכותם לא הועילה לנו להגאל? כל העמים מביטים עלינו בבוז, הם לועגים לנו, ואצלנו לא מתעורר אפילו ניצוץ. מהי אם כן הדרך באמצעותה נתקרב אל התכלית שעבורה נברא העולם, באופן שיביא את הגאולה שצריכה לבוא ע"י הסח הדעת?

עלינו להבין מהי באמת הסיבה שאותם צדיקי אמת שבאו לתקן את העולם ששיג את ההישג של השלימות, ובעצמם הגיעו לשלימות של המציאות, מדוע הזכות שלהם לא פעלה שניגאל ועד היום נשארנו בגלות. יתר על כן, הרי הקב"ה בעצמו רוצה לגאול אותנו. הנה כבר אלפי שנה אנו מתגלגלים בגלות הארוכה הזו בין עמים אדירים שאנו לעומתם כנמלה ומחזיקים מעמד, מזה לבד אפשר לראות שיש מי שעומד ומחכה לגאול אותנו. הקב"ה רוצה ומחכה לגאול אותנו. וזכות אותם צדיקים שהפקירו עצמם בעבורו מספקת, היו להם די זכויות שללא ספק נוכל להיגאל בזכותם ע"י היסח הדעת. אם כן, למה עד היום לא נגאלנו, ואנו עומדים כל הזמן באותו מצב, יושבים לארץ ומחכים אולי כבר יבוא האור שצריך

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מספר קודש

341
ג

שלו. לכן האדם חי בטבע, וכאשר הוא מצליח בפעולתו הוא ממשיך לחיות בטבע וסובר שחכמתו עמדה לו. ואז הוא בנסיון גדול. הנסיון הוא שלא ישכח את היסוד שלו. כי כאשר ישכח את היסוד שלו לא יהיה כל פחד לנגד עיניו ותפוג מלבו תחושת הסכנה, ואז הוא סר מן הבחירה. כי הבחירה היא תחושת סכנה שמא ישכח את היסוד שלו לרגע אחד. ולכן בשעה שיש לו הצלחה הוא עומד בסכנה שלא יאבד את יסוד האין שלו, לידע שהוא בטל ומבוטל והפעולות שהוא עושה לא מכחו המה, רק ע"י שהרבש"ע נותן לו את הכוחות לזה.

רק שהאדם הוא אין, ומרוב שהוא אין הוא לא קולט את היסוד שלו, ואם כן איך יתעורר להכיר את היסוד שלו? בשביל מה הרבש"ע שולח לו כאלו נסיונות אם הוא חי בכזה אין ולא קולט את היסוד שלו? התשובה היא: הרבש"ע הוא היסוד של כל העולם, והיסוד של הרבש"ע הוא אין, בחינת "נעלם", וכל החכמה של האדם היא "חכמה מאין", החכמה נובעת מן האין - הרבש"ע. והאין הזה אין לו יסוד במציאות הטבע, היסוד שלו הוא אמונה, להאמין. האדם צריך להאמין ולזכור את היסוד שלו שהוא יסוד האין, כי הרי הגוף הוא כלה מאליו, וזו היא העבודה של הגוף - אין - לדעת שלולי היסוד של הקדושה שהוא יסוד האין הוא לא יכול לעשות כלום.

ואיך יגיע לזה? בעבור זה יש לאדם בחירה, והבחירה מראה לו שהוא אין. כשהוא עומד בפרשת דרכים - דהיינו שהוא עומד על הבחירה - והיתה לו הצלחה. מנין הוא ידע שצריך ללכת בדרך הזו? מי גילה לו שמכאן תבוא הצלחתו? הרי הוא אין ואפס! מוכרח להיות שיש מי שנתן בו את החכמה הזו, ויש מי שהפעיל אותו בכיוון הזה. כאשר האדם חי את המציאות שלו, מציאות האין, הוא חי עם

הקב"ה עוז וחדוה במקומו, וכמו שאמר דוד המלך - עבדו את ה' בשמחה.

המטרה של כל הכאבים הללו היא לעורר אותנו להכרה שהמציאות שלנו היא ללא יסוד וקיום. אין לנו מציאות כלל, לא להתקיים ולא לפעול ולא לעשות. הכח היחידי שיש לנו הוא כח הבחירה. ומה יש בידינו לבחור - ביסוד האין שהוא יסוד המציאות האמיתית של האדם, במציאות האמונה שהיא כל היסוד של האדם.

למשל, כאשר אדם יוצא לדרכו ורוצה לעשות משהו, ולא משנה מה, הוא עומד על פרשת דרכים, ואינו יודע מה לעשות ולהיכן לפנות. הוא הולך בגלל שהטבע שלו מושך אותו ללכת, אבל לאיפה ללכת? ומה לעשות? הוא לא יודע באיזה אופן תהיה ההצלחה שלו. המחשבות שלו משכנעות אותו שאם יעשה כך מובטח לו הצלחה, אך מי יודע, פעמים רבות מתברר לבסוף שלא כך היה, ומה יעשה? את המבוכה הזו שולחים לו מן השמים בכדי לעורר אותו להגיע אל הבחירה, אל יסוד האין. להראות לו שכשאני לעצמי - מה אני, איני מסוגל לעשות כלום. והמטרה העליונה בכל זה היא, שבשעה שהוא יוצא לדרכו לפעול מה הוא צריך להכיר את עצמו, ולזכור ש"מה אנו מה חיינו" ולא אני פועל כל זאת. אני לא יודע מה לעשות, ואני לא עושה, הכל הוא הבורא ומנהיג לכל הברואים שהוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים. זוהי התעוררות ששולחים לך מן השמים להביאו אל הבחירה, שיבחר ביסוד האין שלו שהוא יסוד האמיתי, וכך יגיע אל מציאות האמונה שזה הוא "ובחרת בחיים".

מכיון שזהו מאבק החיים של כל אדם להגיע אל היסוד שלו, שהוא עצמו אינו מציאות ואין לו כל קיום, ומציאות הקדושה היא המציאות

משום שהוא צריך להאמין במציאות האין של הקדושה שהיא לא ממשות רק סיבה, והסיבות מראות לו שלא יתכן שהאין שלו יש לו אחיזה, ומוכרח שיש בו מציאות נעלמת שהוא חי וקיים, שהיא היסוד שלו וממנה הוא חי. ובשביל לחיות עם האין דקדושה הוא צריך שהאין שלו יהיה באותה מציאות של האין דקדושה, שיהיה בטל לגמרי, דהיינו שיהיה חדור בהכרה שהגוף אין לו קיום כלל וכל הכוחות שהוא מוציא לפועל נובעים מיסוד האין שהוא מציאות נעלמת של סיבות.

המשך יבוא בע"ה

מציאות הבורא שנותנת לו כוחות, הרי הוא רואה בחוש: וכי אני יכולתי להשיג את ההצלחה? לכוה יסוד כמו שאני איך יש לו הצלחה. וזה מביא אותו אל האמונה, ולחיות עם היסוד של האמונה, עם יסוד האין של הקדושה. והוא חי עם זה באותה נשימה, עד שמתרגל לחיות כל הזמן במציאות הרחמים, ביסוד האין של הקדושה, ולא יהיה בלי דעת ולא כמצוות אנשים מלומדה.

ומפני זה צריך האדם בכל רגע ורגע ובכל נשימה ונשימה לחזק אצלו את תחושת הסכנה. הוא בסכנה בגלל שהוא אין, והפחד הזה מוכיר לו את היסוד שלו. ומה שהאדם הוא אין זה

שהשמחה במעונם

הר"ר מרדכי כהן ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר אברהם כהן ומשפ' להולדת הבן
הר"ר יעקב עמית ומשפ' להולדת הנכדה
משפ' כהן להולדת הנכדה

הר"ר צבי עמית ומשפ' להולדת הבת

הר"ר ישראל דוד דייטש ומשפ' להולדת הנכד ולהכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר צבי דייטש ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

משפ' מנדלוביץ להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר אבי זאב ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

הר"ר מרדכי גולדברג ומשפ' לאירוס' הבת

הר"ר מרדכי קורנפלד ומשפ' לאירוס' הבנים

הר"ר שמעון ברזסקי ומשפ' לאירוס' הבת

הר"ר חיים רובינפלד ומשפ' לאירוס' הבת

הבה"ח צבי קורנפלד ומשפ' לאירוסיו

הבה"ח אברהם קורנפלד ומשפ' לאירוסיו

י"ל ע"י
מערכת ההברותא
ח' עדי 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 ☎
ת.ד. 5080
ירושלים 91050